

Faludy György

Szent Anna-tó

Orbán János Dénesnek

Bunkófónon hívtalak a rémhíre,
hogy agytúmorod lenne. „Most megyek
kórházba itt Kolozsvárott,” felelted,
„kivizsgálásra.” De az nem lehet,
hogy elém ugorj. Hatvanhárom évvel
vagyok öregebb. Óriás előny
a Semmi lejtőjén. Biztos emlékszel
a Szent Anna-tónál, a hegytetőn,
mikor hatalmas köd ereszkedett le
s tűzünk lángját a szél sárgásveres
zászlóként vitte a medvés erdőig,
én meg ott ültem a négyszögletes
ponyva alatt, lbolya szépleánnyal
szorosan mellettem s vagy negyvenöt
fiatallal, kikkel elbeszélgettem,
míg a ponyván az eső köpködött
détől. Éjfélre járt, mikor te s Gábor
megjöttetek lentebbről, a kocsmából
és vittetek karban, mert hirtelen
nem tudtam jámi, sőt mozogni sem
s lefektettetek a lakókocsiban.
Nekem volt csak. Ti meg a sok kölyök
jegelt, térdmagas sátorokban háltok,
igaz, hogy lányok combjai között.
Az asztalon fénybogár, Barbarossa
zseblámpája. A néma zsidbadás
talpamnál kezdte és emelkedett
mint Szókratésznek s már a térdkalács
főlé ért, míg rángatódzott az ajkam.
Alattam semmi a kis ágy helyett.
A dunyhát markoltam, hogy le ne hulljak.
Rövid villámok a vállam megett.
Erre készültem már vagy harminc éve.
Sok mindent tudok, amit tudnia
kell az embernek, de kilencven évvel
ez már nem érdem, sem tragédia.
A két fiút vizsgálom ezalatt
a félhományban. Nálam jobban tudják,
hogy alig egy-két félórám maradt.
Roppant okosak. Boldogság, hogy vannak
s a székelők körben, megannyian,
de az még jobb, hogy Eric Budapesten
maradt és Portsmouthból Andris fiam
nem lát ide. S jó lenne, gondolom
egy lány ágyamban. Tudnám-e, mit kezdek
vele most? A benuulás combomon
kúszik fel. Gábor mosolyogni próbál
kevés sikerrel. „Mit csináltatok
kocsmázás előtt?” – „Fogtuk a lapot
a sátorban, hason és ittunk hozzá.”
Mit mondok két barátom-kísérőmnek?
Agyamban hátul ezer kép meg mondat,
de most egyszerre nem találom őket.
„Kézirataim,” szólok, „teljes rendben
otthon, szobámban, a polcon. Ti meg
kérjétek Gönczöt, búcsúztasson engem.”
Bólintanak. Iszonyú görcs futott
tarkómtól, végig le derekamon.

„Sokkal jobban vagyok már," hazudok,
„s jó éjt. Lehet, maradok, nem megyek."
Gábor: „megnézlek még az éjszaka.
Pisilj ki az ajtón, ha kell neked."
Mennek. Két gyönyörű árnyék szalad
át arcomon, aztán leugranak.
Később az egyik, hallom, felzokog.
Szégyenkezem. Egy cigi kellene
az asztalról, de karom nem mozog,
sem csípőm. Így kell feküdnöm tehát
egy ideig, míg világ a világ,
pár óra. Mi az idő? Ezt nekem
nem mondta meg még soha senki sem.
A világ egyetlen, anyagtalan,
sugárzásmentes, láthatatlan lény
vagy istensége, ki alaktalan?
Avagy a Semmi, kiről annyit tudtam
mint más, hogy nincsen? És máris aludtam.

Ha álmodni vágyom, nem álmodok.
Frissen ébredtem fel. A Nagy Játékos
mint oly sokszor, megint csak játszódt.

(2001; szerencsére hamar kiderült, hogy
Orbán János Dénesnek nincsen tumora.)